

Irving Stone

Het leven van
Vincent van Gogh

Karakter Uitgevers B.V.

Woord vooraf

De lezer zal zich afvragen: Hoeveel van dit verhaal is waar gebeurd? De dialoog heb ik ingelast, een enkel gedeelte is zuiver fictie, in één of twee gevallen heb ik een belangrijke gebeurtenis beschreven die ik voor waarschijnlijk houd, hoewel ze niet gedocumenteerd is: bijvoorbeeld de korte ontmoeting tussen Cézanne en Van Gogh in Parijs. Ik heb verschillende onbelangrijke fragmenten uit zijn complete levensgeschiedenis weggelaten. Afgezien van deze technische vrijheden is het boek absoluut waar.

De drie delen van Vincent van Goghs brieven aan zijn broer Theo waren mijn voornaamste bron. Op mijn reizen door Nederland, België en Frankrijk, waar ik Vincents spoor zo nauwkeurig mogelijk volgde, verzamelde ik een aanzienlijk deel van mijn materiaal.

Het zou inderdaad van ondankbaarheid getuigen, als ik hier niet erkende hoeveel ik verschuldigd ben aan de ontelbare Van Gogh-vrienden en -bewonderaars, die mij zo gul hun tijd en hun materiaal hebben afgestaan: Johan Tersteeg, vroeger van Goupil & Cie in Den Haag; de familie van Anton Mauve te Scheveningen; de familie Jean Baptiste Denis van Petit Wasmes; de familie Hofkes te Nuenen; J. Baart de la Faille te Amsterdam; dr. Felix Rey te Arles; dr. Edgar Le Roy van St.-Paul te Mausole; Paul Gachet te Auvers-sur-l'Oise, die Vincents trouwste vriend is geweest.

Proloog

Londen

1

‘**M**onsieur Van Gogh! Opstaan!’
Vincent lag, nog half slapend, op de stem van Ursula te wachten.

‘Ik was wakker, mademoiselle Ursula,’ riep hij terug.

‘Nee, dat was u niet,’ lachte het meisje, ‘maar nu wel.’

Hij hoorde haar de trap af lopen en naar de keuken gaan.

Vincent zette zijn handen op de rand van het bed, gaf zichzelf een duwtje en sprong uit bed. Hij had massieve schouders, forse krachtige armen en een brede borst. Hij kleedde zich gedeeltelijk aan, schonk koud water in de waskom en zette zijn scheermes aan.

Vincent genoot van het dagelijkse scheerritueel, langs de brede rechterwang naar de hoek van zijn mond, de rechterhelft van de bovenlip, te beginnen bij het neusgat, dan de linkerhelft; vervolgens langs de ronde, stevige kin.

Hij verborg zijn gezicht een ogenblik in de krans van Brabants gras en eikenloof, die op de ouderwetse ladekast lag. Zijn broer Theo had die voor hem gemaakt op de Zundertse hei, en hem als

verrassing voor Vincent naar Londen gestuurd. Het was goed de dag te beginnen met een neusvol echte Hollandse geuren.

‘Monsieur Van Gogh,’ riep Ursula, weer op de deur kloppend, ‘de post heeft zojuist deze brief voor u gebracht.’

Hij herkende het handschrift van zijn moeder. Hij stak de brief in zijn broekzak, met het plan die te lezen op een van de vele ogenblikken, dat hij bij Goupil niets te doen had. Hij kamde zijn lange, dikke, geelrode haar, trok een stijf wit overhemd aan met een liggende boord en een lange zwarte strikdas, en ging naar beneden naar het ontbijt – en Ursula’s glimlach.

Ursula Loyer en haar moeder, de weduwe van een Provençaalse predikant, hielden een kleuterschool voor jongens in een klein gebouwtje achter in haar tuin. Ursula was negentien, een altijd lachend schepseltje met grote ogen, een fijn, ovaal, teer getint gezichtje en een kleine, slanke gestalte. Vincent keek graag naar hoe ze lachte en als de gloed van een felgekleurde parasol over haar pit-tige gezichtje speelde.

Ursula bediende hem met vlugge, sierlijke bewegingen, terwijl zij op haar levendige manier het gesprek gaande hield. Hij was eenentwintig en voor de eerste keer verliefd. Het leven had zijn poorten voor hem geopend. Hij kon zich geen groter geluk voorstellen dan voor de rest van zijn leven zijn ontbijt te mogen nuttigen met Ursula tegenover zich.

Ursula bracht gebakken spek, een ei, en een kop sterke thee. Zij zonk soepel in een stoel tegenover hem neer, streek haar bruine krullen glad en glimlachte hem toe, terwijl ze hem peper, zout, boter en toast vlug achter elkaar aangaf.

‘Uw resedazaad begint op te komen,’ zei ze, terwijl ze met een spits tongetje langs haar rode lippen streek. ‘Wilt u het niet even bekijken, voor u naar uw werk gaat?’

‘Ja,’ antwoordde hij, ‘als u mij wijst waar het staat.’

‘Wat is dat een vreemde man! Hij plant het resedazaad zelf en weet dan niet waar het staat.’ Zij had de gewoonte om over mensen te praten alsof zij er niet bij waren.

Vincent slikte van inspanning; hij scheen nooit de juiste woorden voor Ursula te kunnen vinden. Zij gingen samen de tuin in. Het was een koude voorjaarsmorgen, en de appelbomen stonden reeds in bloei. Een kleine tuin scheidde het huis van de kleuterschool. Een paar dagen geleden had Vincent er papaver en lathyrus gezaaid. De resedaplantjes kwamen al boven de grond. Vincent en Ursula hurkten erbij neer, zodat hun hoofden elkaar bijna raakten. Ursula's haar had een sterke, natuurlijke geur.

'Mademoiselle Ursula,' zei hij.

'Ja?' Zij wendde haar hoofd opzij en keek hem met een glimlach vragend aan.

'Ik... Ik... de kwestie is...'

'Lieve hemel, waarom stottert u zo?' vroeg ze en ze sprong overeind.

Hij volgde haar tot de deur van het schooltje.

'Mijn *poupons* zullen spoedig hier zijn,' zei ze. 'Komt u niet te laat bij Goupil?'

'Ik heb nog tijd genoeg. Ik loop in drie kwartier naar de zaak.'

Ze wist niets meer te zeggen en hief daarom beide armen omhoog om een weerspannige krul te bevestigen. De rondingen van haar lichaam verrasten hem, dat verwachtte je niet bij haar bijzonder slanke figuurtje.

'Waar is het Brabantse schilderij dat u mij beloofd hebt voor mijn school?' vroeg ze.

'Ik heb een reproductie van een van Caesar de Cocks schetsen naar Parijs gestuurd, die hij aan u zal opdragen.'

'O, heerlijk!' Ze klapte in haar handen van verrukking. 'Soms, mijnheer, soms, zeg ik, kunt u allerliefst zijn!'

Zij lachte hem toe met haar mond en met haar ogen, en wilde het gebouwtje binnengaan. Hij greep haar bij de arm.

'Toen ik gisteravond in bed lag,' zei hij, 'heb ik een naam voor u bedacht: *l'ange aux poupons*', de kinderengel.

Ursula keek verrast op en lachte hartelijk. '*L'ange aux poupons*!' riep ze. 'Dat moet ik aan moeder gaan vertellen.'

Zij maakte zijn hand los, lachte hem over haar schouder toe en snelde de tuin door, naar het huis.

2

Vincent zette zijn hoge hoed op, nam zijn handschoenen en stapte naar buiten. Op de weg naar Clapham hadden de meeste huizen een tuin, waarin de seringgen, meidoorn en goudenregen in volle bloei stonden.

Het was kwart over acht, hij hoefde pas om negen uur bij Goupil op het werk te zijn. Hij was een groot liefhebber van wandelen. Toen hij dichterbij de City kwam, passeerde hij een steeds groter aantal zakenmensen op weg naar hun werk. Hij was vol vriendelijke gevoelens voor hen allen; zij moesten toch óók weten hoe heerlijk het was verliefd te zijn.

Hij wandelde langs de Thames Embankment, over Westminster Bridge, langs Westminster Abbey en de Houses of Parliament, en kwam eindelijk aan op Southampton Street, nummer 17, vlak bij de Strand, waar het Londense filiaal van Goupil & Cie, kunsthandelaars en uitgevers van gravures, gevestigd was.

Toen hij door de grote zaal liep, met dikke tapijten en kostbare gordijnen, zag hij een doek waarop een soort vis of draak was afgebeeld, vijfenhalve meter lang, met een kleine mannenfiguur erboven. Het was getiteld: *De aartsengel Michaël, Satan dodend*.

‘Er ligt een pakje voor je op de lithotafel,’ vertelde hem een van de bedienden in het voorbijgaan.

Door de schilderijenzaal, waar werken van Millais, Boughton en Turner geëxposeerd werden, kwam je in een vertrek dat voor etsen en litho’s bestemd was. In de derde zaal werden de meeste zaken gedaan. Vincent lachte in zichzelf toen hij aan de vrouw dacht die de avond tevoren de laatste aankoop had gedaan.

‘Ik geloof niet dat ik dit schilderij neem, Harry,’ zei ze tegen haar man. ‘Die hond lijkt mij te veel op het beest dat mij verleden zomer in Brighton gebeten heeft.’

‘Hoor eens, jongeman,’ zei Harry, ‘heb je niet iets anders voor ons dan een hond? Die beesten maken mijn vrouw totaal van streek.’

Vincent voelde zich niet tevreden met de rol die hij als verkoper voor Goupil vervulde. De meeste mensen die er kwamen, hadden absoluut geen verstand van wat zij kochten. Zij betaalden hoge prijzen voor goedkope waar, maar dat waren zijn zaken niet. Alles wat hij te doen had was van zijn afdeling een succes te maken.

Hij opende het pakje dat van Goupil in Parijs kwam. De afzender was Caesar de Cock en de schets droeg de ondertekening: ‘Aan Vincent en Ursula Loyer: *Les amis de mes amis sont mes amis*’.

‘Ik zal Ursula vanavond vragen, wanneer ik haar dit geef,’ mompelde hij bij zichzelf. ‘Over een paar dagen ben ik tweeëntwintig en verdien ik vijf pond per maand. Waarom zou ik langer wachten?’

In de rustige achterkamer van Goupil vervloog de tijd snel genoeg.

Hij verkocht ongeveer vijftig prenten per dag voor Goupil & Cie, en al had hij liever etsen en olieverfschilderijen verkocht, was hij blij zoveel geld voor de firma te kunnen inbrengen. Hij kon het goed met zijn collega’s vinden – en dat gevoel was wederzijds.

Als jongen was hij nogal eenzelig en vermeed hij meestal het gezelschap van anderen. Men vond hem eigenaardig, een beetje zonderling. Maar Ursula had zijn karakter helemaal veranderd. Zij had in hem de begeerte opgewekt om aangenaam gezelschap te zijn en zich bemind te maken; zij had hem uit zijn eenzelvige bestaan gehaald en hem geholpen het goede te zien in de gewone dagelijkse loop der dingen.

De zaak sloot om zes uur. Mijnheer Obach riep Vincent terug, die op het punt stond naar huis te gaan. ‘Ik heb een brief ontvangen van je oom Vincent van Gogh over je,’ zei hij. ‘Hij wilde weten hoe het je bij ons verging. Het deed mij genoegen hem te kunnen vertellen dat je een van onze beste krachten bent.’

‘Dat was heel vriendelijk van u, mijnheer.’

‘Nee, hoor. Na je zomervakantie wil ik dat je de achterzaal verlaat en dat je op de afdeling etsen en litho’s gaat werken.’

‘Dat is heel belangrijk voor mij op het ogenblik, mijnheer, want ik... ik heb trouwplannen.’

‘Werkelijk? Dat is een nieuwtje. Wanneer zal het gebeuren?’

‘Deze zomer, denk ik.’ Hij had nog niet aan een mogelijke datum gedacht.

‘Zo, mijn jongen, dat is prachtig. Je hebt in het begin van het jaar opslag gehad, maar als je van je huwelijksreis terugkomt, mag je op een nieuwe salarisverhoging rekenen.’

3

‘Ik zal de reproductie even voor u halen, mademoiselle Ursula,’ zei Vincent na het diner, haastig zijn stoel terugschuivend. Ursula had een modieuze geborduurde jurk aan van een zachtgroene kleur. ‘Heeft de schilder er iets aardigs voor mij opgeschreven?’ vroeg zij.

‘Ja. Als u een lamp wilt halen zal ik het in het schoollokaal voor u ophangen.’

Zij keek hem aan met een gezichtje dat hij bijna niet nalaten kon te kussen. ‘Ik moet moeder helpen,’ zei ze. ‘Zullen wij het over een halfuurtje doen?’

Vincent zette zijn beide ellebogen op de ladekast in zijn kamer en keek in de spiegel. Hij had zelden over zijn uiterlijk nagedacht, in Holland scheen dat er niet op aan te komen. Hij had opgemerkt dat, in vergelijking met de Engelsen, zijn gezicht en zijn hoofd bijzonder groot waren. Zijn ogen lagen diep in hun kassen, zijn neus was breed en recht, zijn gewelfde voorhoofd was even hoog als de afstand van zijn zware wenkbrauwen tot de zinnelijke mond, zijn hals was kort en dik en zijn massieve kin was een levend voorbeeld van het Hollandse karakter.

Hij wendde zich van de spiegel af en ging peinzend op de rand van zijn bed zitten. Hij was zeer streng en sober opgevoed. Hij had nooit eerder van een meisje gehouden; hij had zelfs nooit naar meisjes

gekeken, laat staan met hen geflirt. In zijn liefde voor Ursula was niets van hartstocht of begeerte. Hij was een jeugdige idealist, en voor de eerste maal verliefd.

Hij keek op zijn horloge; er waren pas vijf minuten voorbij. De vijfentwintig die hij nog voor zich had leken oneindig. Hij haalde een krabbeltje van zijn broer Theo uit de brief van zijn moeder tevoorschijn en las het nog eens over. Theo was vier jaar jonger dan Vincent en had nu Vincents plaats gekregen bij Goupil in Den Haag. Theo en Vincent waren steeds, evenals hun vader Theodorius en hun oom Vincent, al van jongs af aan elkaars lievelingsbroer geweest.

Vincent nam een boek, legde er een vel papier op en begon Theo een brief te schrijven. Uit de bovenste lade van de kast nam hij een paar ruwe schetsen die hij langs de Thames Embankment gemaakt had en deed die in een enveloppe voor Theo, tezamen met een foto van *Jong meisje met het zwaard* van Jacquet.

‘Goeie hemel!’ riep hij plotseling. ‘Nu heb ik Ursula vergeten!’

Hij keek op zijn horloge; hij was een kwartier te laat. Hij greep naar zijn kam, haalde die door zijn golvend rode haar, nam Caesar de Cocks reproductie van de tafel en rende de trappen af.

‘Ik dacht dat u mij vergeten was,’ zei Ursula, toen hij de zitkamer binnenkwam, waar zij bezig was papieren speelgoed te maken voor haar *poupons*.

‘Hebt u mijn plaat? Mag ik hem zien?’

‘Ik wilde hem eerst ophangen, voor u hem zag. Hebt u een lamp?’

‘Moeder heeft er een in de keuken.’

Toen hij met de lamp terugkwam gaf zij hem een blauwe zijden sjaal in de handen, die hij haar om de schouders moest leggen. Hij trilde bij de aanraking van de zachte zijde. Het tuinpad was donker en Ursula legde haar vingertoppen op de mouw van zijn grove zwarte jas. Zij struikelde, greep zijn arm steviger vast en schaterde het uit om haar eigen onhandigheid. Hij hield de deur van het schoollokaal voor haar open, en toen hij haar voor liet gaan, raakte haar fijn gevormde gezichtje bijna zijn wang, terwijl ze hem diep in

de ogen keek en zijn vraag reeds scheen te beantwoorden, nog voor hij die gesteld had.

Hij zette de lamp op de tafel. 'Waar wilt u dat ik de plaat zal ophangen?' vroeg hij.

'Boven mijn lessenaar, vindt u niet?'

Er stonden ongeveer vijftien lage stoelen en tafels in het vertrek, dat vroeger een zomerhuisje was geweest. Aan het ene eind was een kleine verhoging, waarop Ursula's lessenaar stond. Ursula en hij stonden naast elkaar en probeerden de juiste plaats voor de plaat te vinden. Vincent was zenuwachtig; telkens als hij een spijker in de muur wilde slaan, liet hij hem vallen. Zij lachte hem uit; haar lach had een zachte, intieme klank.

'Hier, onhandige jongen, laat mij het maar doen.'

Zij hief haar armen boven haar hoofd en werkte met handige, krachtige bewegingen van haar bevallige figuurtje. Vincent verlangde ernaar haar in zijn armen te nemen en daar in het flauwe lamplicht de hele zo zwaar op hem drukkende kwestie uit de wereld te helpen. Maar Ursula, ofschoon zij hem meermalen in het donker aanraakte, leek hem te ontwijken. Hij hield de lamp omhoog terwijl zij het onderschrift las. Ze was kinderlijk blij, klapte in haar handen en was zo beweeglijk, dat hij het geschikte ogenblik nog niet gekomen achtte.

'Dat maakt hem ook tot een vriend van mij, niet?' vroeg zij. 'Ik heb er altijd naar verlangd een kunstenaar te kennen.'

Vincent trachtte iets teders te zeggen, iets wat de weg zou effenen voor zijn liefdesverklaring. De schijn van de lamp viel op haar ovale gezichtje en toverde kleine lichtpuntjes in haar ogen. Iets waarvoor hij geen verklaring had, werd in hem wakker gemaakt toen hij haar rode, vochtige lippen zag in de blanke zachtheid van haar gezicht.

Er volgde een betekenisvolle stilte. Hij bevochtigde herhaaldelijk zijn lippen, maar er kwam geen woord. Ursula wendde het hoofd af, wierp hem een blik toe over haar schouder en snelde de deur uit.

Vol ontzetting dat deze gelegenheid hem zou ontsnappen volgde hij haar. Zij bleef staan onder de appelboom.

‘Ursula, Ursula!’

Zij keerde zich om met een lichte rilling en keek hem aan. De avond was donker en koud. Zij trok de sjaal dichter om haar schou-
ders en kruiste haar armen over haar borst.

‘Je bent koud,’ zei hij.

‘Ja. Wij kunnen maar beter naar binnen gaan.’

‘Nee! Ik bid je...’ Hij ging vlak voor haar staan.

Ze begroef haar kin in de zachte warmte van de sjaal en keek naar hem op met grote, verwonderde ogen.

‘Maar monsieur Van Gogh, ik vrees dat ik u niet goed begrijp.’

‘Ik wilde alleen maar met u praten. Ziet u... ik... ik...’

‘Nu niet alstublieft. Ik ril van de kou.’

‘Ik wilde het u zo graag zeggen. Ik heb vandaag promotie gemaakt... ik ga naar de lithozaal... dat is mijn tweede salarisverhoging in een jaar tijd...’

Ursula deed een stap achteruit en keek hem ongeduldig aan.

‘Wat wilt u mij nu eigenlijk vertellen, monsieur Van Gogh?’

Hij werd zich bewust van de koelheid in haar stem en vervloekte zichzelf omdat hij zo onhandig was. Alle emotie scheen hem plotseling verlaten te hebben; hij voelde zich kalm en beheerst.

‘Ik probeer je iets te zeggen, Ursula, iets wat je al weet. Dat ik je met mijn hele hart liefheb en pas gelukkig kan zijn, als je mijn vrouw wilt worden.’

Hij merkte op hoe verbaasd zij was over zijn plotselinge zelfbeheersing. Hij wist niet of nu het ogenblik aangebroken was om haar in zijn armen te nemen.

‘Uw vrouw!’ zei ze met stemverheffing. ‘Maar monsieur Van Gogh, dat is onmogelijk!’

Hij keek haar aan van onder zijn zware wenkbrauwen. ‘Ik ben bang dat ik u niet begrijp...’

‘Wat vreemd dat u het niet schijnt te weten. Ik ben al een jaar verloofd.’

Hij wist niet hoelang hij daar gestaan had of wat hij voelde of dacht. 'Wie is het?' vroeg hij dof.

'O, hebt u mijn verloofde nooit ontmoet? Hij had uw kamer, voor u hier kwam. Ik dacht dat u dat wist.'

'Hoe zou ik dat weten?'

Zij keek verlangend in de richting van de keuken. 'Ja, ik... ik... dacht dat iemand het u misschien verteld had.'

'Waarom hebt u dit het hele jaar voor mij verborgen gehouden, terwijl u wist dat ik verliefd op u werd?'

Er was bij hem nu geen spoor van stotteren of aarzelen te bespeuren.

'Was het mijn schuld dat u verliefd op mij werd? Ik dacht dat wij alleen goede vrienden waren.'

'Is hij ooit bij je geweest sinds ik hier in huis ben?'

'Nee. Hij is in Wales. Hij komt zijn zomervakantie hier doorbrengen.'

'Heb je hem in geen jaar gezien? Dan ben je hem vergeten, en nu hou je van mij.'

Hij vergat alle tact en fijngevoeligheid, rukte haar naar zich toe en kuste haar ruw op haar onwillige mond. Hij voelde de zachtheid van haar lippen; de geur van haar haar maakte hem dronken; met geweld brak zijn lang bedwongen liefde zich baan.

'Ursula, je hebt hem niet lief. Ik wil het niet. Je zult mijn vrouw worden. Ik zou het niet kunnen verdragen als ik je verliezen moest. Ik zal niet rusten voor je hem vergeet en met mij wilt trouwen!'

'Met jou trouwen!' riep ze. 'Moet ik met elke man trouwen die verliefd op mij wordt? Laat me nu los, hoor je me, of ik roep om hulp.'

Zij rukte zich los en rende over het donkere pad. Voor ze het huis binnenging, keerde ze zich om en sprak op een fluisterende maar duidelijke toon die hem trof als een rauwe kreet: 'Rode gek!'

De volgende morgen kwam niemand hem wakker. Als verlamd stond hij op. Hij schoor zich slordig, zodat er verschillende stoppelige

plekken op zijn gezicht achterbleven. Ursula kwam niet aan het ontbijt. Zoals iedere dag wandelde hij naar Goupil. Hij merkte op dat de mensen die hij tegenkwam veranderd waren. Zij zagen eruit als eenzame zielen die zich naar hun vruchteloze arbeid spoedden.

Hij zag de bloeiende goudenregen niet, noch de koninklijke kastanjebomen langs de weg. De zon scheen nog stralender dan gisteren: hij zag het niet.

Gedurende die dag verkocht hij twintig gekleurde *épreuves d'artiste*, van de *Venus Anadyomene* naar Ingres. Goupil verdiende grof geld met deze werken, maar Vincent had geen voldoening meer in het feit dat hij geld maakte voor de firma. Hij had die dag bijzonder weinig geduld met de kopers. Niet alleen kenden zij het verschil niet tussen goed en slecht werk, maar zij schenen een uitgesproken talent te hebben om het gekunstelde, overdrevene, goedkope te kiezen.

Zijn collega's hadden hem nooit het zonnetje in huis gevonden, maar hij had steeds zijn best gedaan om aangenaam gezelschap te zijn en zich bemind te maken. 'Wat scheelt de twijg van de beroemde Van Gogh-stam?' vroeg een van de jongelui die morgen aan de anderen.

'Hij zal met het verkeerde been uit bed zijn gestapt.'

'Hij hoeft zich anders niet bezorgd te maken over de toekomst. Zijn oom, Hendrik van Gogh, is eigenaar van grote kunstzaken in Brussel en Amsterdam, en een andere oom, Cornelius van Gogh, is het hoofd van de grootste kunsthandel in Holland. De Van Goghs zijn de voornaamste kunsthandelaars van Europa. Eens zal onze roodharige vriend de Europese kunstwereld beheersen!'

Toen Vincent die avond de eetkamer van de Loyers binnenkwam, stakte opeens het gesprek tussen Ursula en haar moeder.

Ursula haastte zich naar de keuken. 'Goedenavond,' zei madame Loyer, met een vijandige glinstering in haar ogen.

Vincent at zijn avondmaal alleen aan de grote tafel. De slag die Ursula hem had toegebracht, had hem verdoofd maar niet verslagen. Hij wilde eenvoudig haar 'nee' niet definitief accepteren.

Ook van Karakter Uitgevers B.V.

Kleur je eigen Van Gogh/Colour Your Own Van Gogh m.m.v. het Van Gogh Museum

In 2015 wordt onder het thema ‘Van Gogh 125 jaar inspiratie’ op verschillende locaties in Europa de 125^e sterfdag van Van Gogh herdacht.

Het Van Gogh Museum beheert 's werelds grootste collectie werken van Vincent van Gogh. Het is de missie van het museum het leven en werk van Vincent van Gogh en de kunst van zijn tijdgenoten voor zo veel mogelijk mensen toegankelijk te maken.

Pas op zijn 27e besloot Vincent kunstenaar te worden, na een carrière als jongste bediende in een kunsthandel, schoolmeester, boekverkoper, student en prediker. Die beslissing zou de kunstgeschiedenis voorgoed veranderen.

Van over de hele wereld komen mensen naar Amsterdam om het werk van Van Gogh te bewonderen. In een korte periode van tien jaar heeft Van Gogh zich tijdens zijn leven ontwikkeld van een tamelijk ouderwets werkend kunstenaar tot een voorloper van de moderne kunst. Kleur en Van Gogh worden vaak in één adem genoemd.

Met kleuren kun je een moment van rust creëren, van ontspanning en creatie. Een moment voor jezelf. Kleuren is niet alleen voor kinderen een rustgevende bezigheid, maar juist ook voor volwassenen.

In dit kleurboek zijn 30 belangrijke werken van Van Gogh opgenomen. Dit kleurboek biedt de mogelijkheid de magie van Vincents kunst, kleurgevoel en creativiteit zelf te ontdekken.

De kleurplaten zijn makkelijk uit te nemen en op te hangen. Van alle kleurplaten zijn afbeeldingen van de originele versie in het kleurboek opgenomen. Zo kan er ook natuurgetrouw gekleurd worden. Maar *Kleur je eigen Van Gogh/Colour Your Own Van Gogh* biedt natuurlijk juist ook de mogelijkheid een eigen kleur aan de schilderijen te geven, geheel getrouw de gedachte: Van Gogh, 125 jaar inspiratie.

ISBN 978 90 452 1091 9